

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 10. mája 2011 v trestnej veci proti obvinenému **M. M.**, pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. o dovolaní obvineného M. M. podaného prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. M. O. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2010, sp. zn. 1 To 53/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. M. **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 22. februára 2010, sp. zn. 1 T 57/2009, bol obvinený M. M. uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu útoku na verejného na činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 25. januára 2009 v čase asi 01. 20 hod. na ul. X. pri tom, ako bol vyzvaný na preukázanie totožnosti príslušníkmi Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, a to L. R., ČOZ X., a M. M., ČOZ X., sa začal vyhrážať najskôr L. R. slovami: „Čo si myslíš kokot, že si nejaký búchač, ak si to chceš rozdať, tak pôjdeme na férovku, dám ti poriadne na piču, ty kokot jeden špinavý, vyjebaný, keď ti jednu puknem, tak odletíš!“, ďalej sa už vyhrážal obom spoločne, a to slovami: „Máte sa po piči, kokoti, zelení policajti, ja poznám V. R., on vás dá dolu!“, pričom následne oslovil tam

prítomného M. C.: „Zavolaj V.!“, na čo M. C. nereagoval, následne opäť na neho zakričal: „Zavolaj R., nech ich tu vyrieši!“, na čo M. C. opätovne nereagoval, čím spôsobil u L. R. a M. M. dôvodnú obavu, že ich dá usmrtiť, a

2/ dňa 25. januára 2009 v čase asi o 01:45 hod. po tom, ako bol predvedený podľa § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v kancelárii na prízemí budovy v sídle Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, na ul. K., pri tom, ako stál pri stole, chytil oboma rukami drevenú stoličku, nadvihol ju na prvú stranu svojho tela do úrovne pliec a hodil ju smerom na L. R.- príslušníka Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, ktorý stál od neho vzdialený asi 1,5 metra a ktorého aj trafil, čím hodením stoličky spôsobil L. R. pomliaždenie vonkajšej strany ľavého ramena ľahkého stupňa bez potreby PN.

Za to mu bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/, § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 súd odkázal poškodeného L. R., nar. X., trvale bytom S., okres Č., s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolania obvineného proti prvostupňovému rozsudku Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. mája 2010, sp. zn. 1 To 53/2010, rozhodol tak, že

podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. rozsudok Okresného súdu Žilina z 22. februára 2010, sp. zn. 1 T 57/2009, zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného M. M. uznal za vinného pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a § 138 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25. januára 2009 v čase asi o 01.20 hod. na ul. X. pri tom, ako bol vyzvaný na preukázanie totožnosti príslušníkmi Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského

riaditeľstva Policajného zboru Žilina, a to L. R., ČOZ X., a M. M., ČOZ X., sa začal vyhrážať najskôr L. R. slovami: „Čo si myslíš, kokot, že si nejaký búchač, ak si to chceš rozdať, tak pôjdeme na férovku, dám ti poriadne na piču, ty kokot jeden špinavý, vyjebaný, keď ti jednu puknem, tak odletíš!“, ďalej sa už vyhrážal obom spoločne, a to slovami: „Máte sa po piči, kokoti, zelení policajti, ja poznám V. R., on vás dá dolu!“, pričom následne oslovil tam prítomného M. C.: „Zavolaj V.!“, na čo M. C. nereagoval, následne opäť na neho zakričal: „Zavolaj R., nech ich tu vyrieši!“, na čo M. C. opätovne nereagoval, čím spôsobil u L. R. a M. M. dôvodnú obavu, že ich dá usmrtiť, pričom incident pokračoval tak, že v čase asi o 01.45 hod. po tom, ako bol predvedený podľa § 17 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v kancelárii na prízemí budovy v sídle Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina na ul. K., pri tom, ako stál pri stole, chytil oboma rukami drevenú stoličku, nadvihol ju na pravú stranu svojho tela do úrovne pliec a hodil ju smerom na L. R. – príslušníka Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ Žilina, ktorý stál od neho vzdialený asi 1,5 metra a ktorého aj trafil, čím hodením stoličky spôsobil L. R. pomliaždenie vonkajšej strany ľavého ramena ľahkého stupňa bez potreby PN.

Za to mu bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného L. R., nar. X., trvalé bytom S., okres Č., s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený M. M. písomným podaním zo 6. decembra 2010 (doručenom súdu prvého stupňa 6. decembra 2010) prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. M. O. dovolanie.

Dovolateľ sa ním domáhal zrušenia rozsudku Krajského súdu v Žiline s tým, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa podané dovolanie opiera. Zároveň navrhol, aby dovolací súd

podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil aj jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Žilina a prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a podľa § 380 ods. 2 Tr. por. rozhodol o nevzatí do väzby a ponechaní na slobode v prípade zrušenia výroku o treste.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., pričom podstatná časť odôvodnenia je takmer totožná s argumentáciou uvádzanou v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Pochybenie súdov obidvoch stupňov vidí v tom, že chyby ich rozhodnutí, aj konaní sa navzájom prelínajú a kumulujú, preto ich v rámci dovolania nemožno mechanicky oddeliť, skôr na ne poukázať a konfrontovať s judikatúrou, právnymi normami a v neposlednom rade s obsahom samotného spisu. Predmetné chyby vznikli podľa jeho názoru aj skutočnosťou, že predsedom senátu súdu prvého stupňa bol sudca pre prípravné konanie, ktorý ešte počas prípravného konania vo svojich rozhodnutiach o väzbe prejudikoval rozhodné skutkové a právne závery, vyslovil vinu ešte pred podaním obžaloby a svedkov podporujúcich jeho verziu považoval za nedôveryhodných ešte pred tým, ako boli vypočutí na hlavnom pojednávaní.

Ďalej konštatoval, že krajský súd si jeho zásadné odvolacie námietky neosvojil, v podstatnej miere sa stotožnil so závermi a úvahami okresného súdu, vytýkané pochybenia nenapravil v konaní o riadnom opravnom prostriedku, pričom ohľadne kvalifikácie vyslovil prekvapujúci záver o jednočinnom súbehu, a vytvoril tak jeden skutok, útok na verejného činiteľa, trvajúci nepretržite 25 minút, ktorý mal byť spáchaný postupne na dvoch odlišných miestach a spočíval v zjavne odlišnom konaní.

Zdôraznil, že jedine spravodlivé súdne konanie môže vyústiť do spravodlivého rozhodnutia, pričom uviedol, že nezákonným postupom nemožno nikdy dospieť k zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu. Spravodlivé súdne rozhodnutie je jedine také, ktoré predpísaným procesným spôsobom dokazovania vedie k náležite zistenému skutkovému stavu veci. Ide teda o rozhodnutie, ktoré je zákonné, objektívne, oprávnené, primerané a správne.

Poukázal tiež na to, že súd prevzal výpovede svedkov – policajtov z prípravného konania, ktorí si na hlavnom pojednávaní nepamätali na žiadne skutočnosti, dokonca ani na to, aký má mať stolička (údajná útočiaca zbraň) súvis s prejednávanou vecou, podstatným spôsobom iniciatívne modifikoval výpovede z prípravného konania, čím vytvoril úplne novú skutkovú verziu, ktorú nik netvrdil, absolútne ignoroval všetky dôkazy nepodporujúce a vyvracajúce policajnú verziu, vrátane dvoch znaleckých posudkov, vo výroku deklaroval zranenie poškodeného, ktoré nevyplývalo zo žiadnej lekárskej správy, pričom samotní znalci výslovne konštatovali, že u poškodeného R. nebolo popísané žiadne objektívne zranenie. V tejto súvislosti poukázal aj na záver Ústavu súdneho inžinierstva, kde sa uvádza, že popísaná verzia poškodeného je nepravdepodobná a jej pravdepodobnosť podľa znalca je jedno promile.

K hrubému porušeniu práva na obhajobu podľa jeho názoru došlo nevykonaním navrhnutého dôkazu, ktorý bol poľahky dostupný, nakoľko odmietnutím vykonania dôkazu, ktorý bol materiálne spôsobilý preukázať alebo vyvrátiť fakty, resp. ustáliť a spresniť skutkový stav, došlo k manipulácii so skutkovým stavom a ku otvorenej podpore verzie tvrdenej obžalobou. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktorý sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnutie účinnej príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu, čo však bolo v tomto konaní odopreté.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. oprel o skutočnosť, že okresný a krajský súd opomenuli význam a obsah znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ako aj výsluchu doc. Ing. J. P., PhD. Súd prvého stupňa tiež nerešpektoval potrebu rozlišovať odbornú činnosť a znaleckú činnosť, nakoľko zákon výslovne ustanovuje, že odborná činnosť sa vykonáva mimo znaleckej činnosti. Opomenul aj, že dôkazy získané v prípravnom konaní neboli získané lege artis, pričom pripomenul výpoveď svedka M., ktorý priznal, že jeho výsluch pred vyšetrovateľom prebiehal „prediktovaním“ úradného záznamu, ktorý predtým sám spísal vo svojej kancelárii, teda výsluch neprebíhal zákonným spôsobom a boli porušené základné zásady vedenia výsluchu. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužitelnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ten síce obvinený M. M. vo svojom dovolaní uviedol, avšak bližšie ho nijakým spôsobom nešpecifikoval, ani podrobnejšie nerozoberal. Konštatoval len, že vzhľadom na v právnom štáte neudržateľnú svojvôľu skutkových záverov okresného a krajského súdu, ide o prípad, kde prvostupňový a odvolací súd vo svojich kondemnačných rozsudkoch vyslovili (ustálili) skutkovú verziu, ktorú netvrdil žiaden zo svedkov, ako ani sám obvinený. Už okresný súd umožnil prokurátorovi upraviť skutkovú vetu týkajúcu sa skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby v jeho neprospech, pričom takáto „úprava“ sa vykonala ústne, a je procesne neštandardná a nezákonná. Nemal vôbec pripustiť jej úpravu, pretože Trestný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie oprávňujúce súd „rozhodovať“ o zmene a doplnení skutkovej vety obžaloby.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Žilina a poškodeným, L. R. a M. M.. K dovolaniu sa vyjadrila len prokurátorka okresnej prokuratúry, ktorá uviedla, že ho považuje za neopodstatnené, pretože argumenty ním uvádzané sú v podstate totožné s jeho obhajobou prezentovanou v priebehu celého trestného konania. Okresný súd Žilina, ako aj Krajský súd v Žiline sa tým pri vydávaní svojich rozhodnutí dostatočne zaoberali, a preto považuje konečné rozhodnutie Krajského súdu v Žiline z 25. mája 2010, sp. zn. 1 To 53/2010, za zákonné a správne.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/),

rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/),

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom zastúpený splnomocneným obhajcom JUDr. M. O. Obvinený mal právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, ako aj ku vykonaným dôkazom, mal právo odoprieť výpoveď, ktoré nevyužil a na hlavných pojednávaniach vypovedal. Rovnako mal aj právo uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých navrhol jeho obhajca, a klásť svedkom otázky, pričom všetky tieto práva mohol uplatniť aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že okresný súd sa pred rozhodnutím vo veci samej vysporiadal s každým návrhom na vykonanie dokazovania a odvolací súd nie je oprávnený meniť skutkový stav do tej miery, aby menil totožnosť skutku. Sám môže rozhodnúť rozsudkom len vtedy, ak bol skutkový stav správne zistený už súdom prvého stupňa. Nakoľko žiadna zo strán na verejnom zasadnutí 25. mája 2010 nepredložila návrhy na doplnenie dokazovania, rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por., v zmysle ktorého odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

K tomuto Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných zákonom predpísaným spôsobom v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ani nemožno vyvodiť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V súvislosti s odbornou a znaleckou činnosťou ako dôkaznými prostriedkami dovolací súd pripomína, že dôkazy z nich zistené sa opierajú o odborné, často vedecké poznatky. Ich cieľom je využiť odborné znalosti na čo najpresnejšie zistenie skutkového stavu. Nie je preto možné súhlasiť s názorom dovolateľa, že MUDr. T. mal byť vypočutý v procesnom postavení svedka. Svedok je vytvorený udalosťou, skutkom, ktorý pozoroval. Svedok hovorí o tom, čo vnímal vlastnými zmyslami, čo si zapamätal. Znalec, resp. osoba, ktorá podáva odborné vyjadrenie je pre konkrétny prípad „vytvorená“ orgánom činným

v trestnom konaní alebo súdom, oboznamuje sa so skutkom až v priebehu trestného konania a robí k nemu svoj odborný záver.

Z predloženého procesného spisu ďalej vyplýva, že obvinený v prevažnej miere namietal hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, ako aj súdom druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zdôrazňuje, že z § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno vyvodit', že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V praxi to znamená, že s odkazom na uvedený dovolací dôvod sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa teda týka nesprávnosti

právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania a ktorý je v meritórnom súdnom rozhodnutí spravidla vyjadrený v tzv. skutkovej vete výrokovej časti rozhodnutia.

Tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutková veta tak, ako bola ustálená vo výrokovej časti rozsudku, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v tzv. skutkovej vete z konania obvineného pôvodne právne kvalifikovaného ako dva skutky, a to prečin útoku na verejného činiteľa a zločin útoku na verejného činiteľa uvedené v bodoch 1/ a 2/ rozsudku okresného súdu, vytvoril jeden skutok. Z hľadiska právneho posúdenia ich rozdelenie na dva samostatné skutky, nezávisle od seba, totiž považoval za neodôvodnené.

V odôvodnení napadnutého rozsudku správne vysvetlil, že konanie obvineného, ktoré aj napriek tomu, že sa odohrávalo na dvoch odlišných miestach, trvalo určitý čas, ohrozovalo, resp. porušovalo ten istý objekt a smerovalo proti tomu istému predmetu útoku, vytvára jeden skutok. Obvinený teda svojím konaním spáchal dva trestné činy odlišujúce sa objektívnou stránkou a ohrozujúce spoločný objekt, záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. V jednočinnom súbehu preto naplnil znaky skutkovej podstaty dvoch

trestných činov, a to prečinu útoku na verejného činiteľa a zločinu útoku na verejného činiteľa.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli, a preto rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 10. mája 2011

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková